

vlaků jedoucích. Nicméně i samo dovolání, ač jen s ostychem, přiznává příčinnou souvislost mezi ujetím vozu a srážkou, tedy zraněním, ale to prý nepadá na váhu, hlavním vinníkem je prý akcelerace. Tu dráha naprosto zneuznává zákon příčinné souvislosti, která zde, jako často i jinde, záleží v řadě skutečností skloubených vzájemně jako články v nepřetržitý řetěz, v němž původní a základní příčinou jest článek první. Bylo-li ujetí vozu příhodou v dopravě, o čemž není sporu, bylo prvním článkem zahajujícím řetěz a dráha, která dle zákona je za ně odpovědná, je zodpovědná za všecko, co tím řetězem příčin způsobeno, neboť nebyti jeho, ujetí vozu, nebylo by ani akcelerace. Vyšší moc vyvíjí jen, byla-li sama hned prvním článkem řetězu, což však u akcelerace je vyloučeno. Podle vzorce dovolatelova měla by se věc takto: ježto kámen spuštěný na něčí hlavu z pouhé ruky s výše $\frac{1}{2}$ metru dopadne na hlavu beze škody, spuštěn však s věže s výše 30 metrů roztříští hlavu, tedy ten, kdo takto spáchal vraždu, vyšel by beztrestně, protože tu není příčinné souvislosti mezi spuštěním kamene a roztříštěním lebky, neboť roztříštění zavinila akcelerace. Že je to protismyslné, nahlédne snad i dovolatel.

Čís. 5602.

Stalo-li se doručení ve věci neferiální za soudních prázdnin, počíná lhůta k opravným prostředkům běžeti dnem 26. srpna, tento den včítajíc.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, R I 1044/25.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě o rozvod manželství od stolu a lože. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. Důvody: Napadený rozsudek byl doručen žalovanému dle předpisů o doručení dne 30. července 1925. Ježto den ten spadl do soudních prázdnin, prodloužila se čtrnáctidenní (§ 464 c. ř. s.) lhůta odvolací o část soudních prázdnin, která při počátku lhůty ještě zbývala (§ 225 c. ř. s.), tudíž o dobu od 31. července 1925 do 25. srpna 1925, kterýmžto dnem soudní prázdniny končí (§ 222 c. ř. s. a § 47 j. ř.), tak že lhůta odvolací ve skutečnosti počala běžeti 26. srpna 1925 a končila dnem 8. září 1925. Tento den jest však dnem všedním, neboť dřívější předpis Šu 44 nař. min. sprav. ze dne 5. května 1897, čís. 112 ř. zák. stanovivší se zřetelem na § 221 c. ř. s. jako den sváteční také den Narození Panny Marie, připadající vždy na 8. září, zrušen byl zákonem ze dne 3. dubna 1925, čís. 65 sb. z. a n., jímž stanoveno, že předpisy o svátcích platí na příště pro dny v Šu 1 cit. zákona taxativně uvedené, a v Šu 5 zákona vysloveno, že veškerá dosavadní ustanovení o dnech svátečních, pokud se nesrovnávají s citovaným zákonem, se zrušují. Ježto tudíž den narození Panny Marie v § 1 cit. zák. výslovně uveden není, neplatí již od doby platnosti zákona toho, to jest od 15. dubna 1925, za den sváteční, neplatí pro den ten předpisy o nedělích v Šu 4 cit. zák. stanovené, a stal se den ten — nehledě k oboru církevnímu — pro obor státní a tudíž také pro obor soudnictví dnem všedním. Jelikož pak odvolání podáno bylo teprve 9. září b. r. a to osobně, tudíž po uplynutí čtrnáctidenní lhůty odvolací, jest opožděné a náleželo již prvému

soudu, aby je se zřetelem na § 468 c. ř. s. jako takové odmítl. Ježto šet tak nestalo, bylo odvolání soudem odvolacím dle §u 471 čís. 2, 473, 474, 2 c. ř. s. jako opozdžené odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá úplně stavu věci i zákonu. K vývodům rekursu jest dodati toto: Stěžovatel jest na omylu, domnívaje se, že vzhledem k předpisu §u 125 c. ř. s. nepočítá se do odvolací lhůty ještě také první den po soudních prázdninách a že věc má se tak, jakoby rozsudek procesního soudu byl býval doručen až první den po prázdninách, t. j. 26. srpna. Rozsudek v tomto nefciálnímu sporu doručen byl za soudních prázdnin, totiž 30. července 1925, čímž prodloužila se lhůta k podání odvolání podle §u 225 c. ř. s. o zbytek doby soudních prázdnin, ale jen o tuto dobu a ne také ještě o jeden další den. Počala tudíž čtrnáctidenní lhůta odvolací běžeti dnem 26. srpna 1925, tento den včítajíc, takže odvolání, podané osobně až 9. září 1925, bylo podáno pozdě.

Čís. 5603.

Pro nárok státní nemocnice v Praze na náhradu léčebních útrat proti chovateli psa, jímž byla léčená osoba pokousána, jest přípustným pořad práva.

Dekrety dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816 sv. 44 str. 2 sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837 sv. 65 str. 94 sb. pol. zák. ustanovují veřejnoprávní povinnost majetného vlastníka vzteklého psa k náhradě útrat léčebních bez ohledu na zavinění.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, R I 1055/25.)

Helena P-ová, byvši pokousána psem, byla ošetřována v době od 6. do 21. srpna 1924 v Pasteurově ústavu všeobecné veřejné státní nemocnice na Král. Vinohradech. Ošetřovné činilo 336 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Česká finanční prokuratura v Praze jménem nemocnice — správně nyní jménem eráru — na žalovaném náhrady této částky podle §§ 1320 a 1042 obč. zák., tvrdíc, že Helena P-ová pro nemajetnost útraty zaplatiti nemůže a že pes, který ji pokousal, náležel žalovanému a že žalovaný psa náležitě neopatřil. K námitce nepřípustnosti pořadu práva **s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu odmítl, **r e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Náhradní nárok žalobou vymáhaný jest nárokem soukromoprávním, opírajícím se o předpisy občanského zákona, o němž podle §§ 1042, 1320 a 1338 obč. zák. jen soudům náleží rozhodovati, byť i šlo o poplatek původně rázu veřejnoprávního. V tom smyslu rozhoduje nejvyšší soud du-